

Διαγκωνίστηκαν πρόσφατα για να πρωταγωνιστήσουν στις εκδηλώσεις για τα 40 χρόνια από τον Μάη του '68. Αφήνοντας να δημιουργηθεί η εντύπωση, ότι ήταν κι αυτοί εκεί ή, αν για ένα τέτοιο ισχυρισμό δεν ενδεικνυόταν η ηλικία, ότι είναι οι νόμιμοι κληρονόμοι και οι αυθεντικοί θεματοφύλακες εκείνου του κινήματος της απόλυτης ανυπακοής. Ενός κινήματος, για το οποίο η βία απέναντι σε αντικείμενα ποτέ δεν αποτέλεσε ταμπού.

Διαγκωνίζονται πάλι σήμερα πολλοί απ' αυτούς για να πρωταγωνιστήσουν στα ΜΜΕ με δηλώσεις ενάντια στη δυναμική διαφωνία των φοιτητών για τον νέο τρόπο συμμετοχής τους στις εκλογές των πανεπιστημιακών οργάνων. Μιλούν για «μειοψηφικές ομάδες φοιτητών» που «καίνε και αρπάζουν κάλπες, και κλειδώνουν πανεπιστημιακά κτίρια», και για συμπαραστάτες καθηγητές «σε καταστάσεις παροξυσμού» που «καταπατούν στοιχειώδεις δημοκρατικούς κανόνες». Για να καλέσουν στο τέλος «τις οικογένειες και τους φορολογούμενους να αποδοκιμάσουν και να απομονώσουν όσους πράττουν και καλύπτουν» τέτοια εγκλήματα.

Όμως, ιδιαίτερα οι καθηγητές που κατά τα άλλα επικαλούνται το '68 θα πρέπει να είναι προσεκτικοί στην επιλογή των χαρακτηρισμών και των επιχειρημάτων τους. Το '68 οι φοιτητές και οι φοιτήτριες που διέλυαν τελετές «ενθρόνισης» πρυτανικών αρχών ή με “go in”, “sit in” και “teach in” έτρεπαν σε φυγή από τις αίθουσες διδασκαλίας τους παραδοσιακούς καθηγητές και έφερναν στην έδρα την αμφισβήτησή τους, κατηγορούνταν επίσης ως «μια μικρή, εξτρεμιστική μειοψηφία» με, δήθεν, «αντιδημοκρατικές έως φασιστικές συμπεριφορές». Γι' αυτό, άλλωστε, στις 18 Φεβρουαρίου 1968, όταν σε μια μαζική διαδήλωση στο Βερολίνο έκανε την εμφάνισή του για πρώτη φορά ενωμένο το φοιτητικό κίνημα απ' όλες τις χώρες, το ειρωνικό σύνθημα που κυριάρχησε ήταν «είμαστε μια μικρή, εξτρεμιστική μειοψηφία, χα-χα-χα». Έσπαζε κόκαλα η ειρωνεία του φοιτητικού κινήματος, αλλά μόνο μεταφορικά, ενώ, αντίθετα, οι εκκλήσεις των αντιπάλων του στους «νοικοκυραίους» ν' αποδοκιμάσουν και να απομονώσουν «τους εχθρούς της Δημοκρατίας» όπλισαν πραγματικά ένα χέρι και

οδήγησαν στην απόπειρα δολοφονίας κατά του Ρούντι Ντούτσκε. Ας προσέχουν λοιπόν πολύ όσοι προστρέχουν «στις οικογένειες και στους φορολογούμενους», ως σταθερές αξίες του κατεστημένου κάθε φορά που φαίνεται να διασαλεύονται ο νόμος και η τάξη, γιατί τέτοιες προτροπές αποκτούν μια δική τους δυναμική που κάθε άλλο παρά ευνοεί τη Δημοκρατία.

Και ας κατανοήσουν, επιτέλους, ότι το σημερινό πανεπιστήμιο, που διαμορφώθηκε μετά το '68 ως «πανεπιστήμιο όλων των ομάδων» της πανεπιστημιακής κοινότητας, έχει ως βασική αρχή το δικαίωμα των φοιτητών και των φοιτητριών να αποφασίζουν για τον τρόπο συμμετοχής και εκπροσώπησής τους στη διοίκησή του. Η αρχή αυτή βρήκε τότε την έκφρασή της σε όλους τους σχετικούς νόμους των χωρών της Ευρώπης, ενώ προφανώς αμφισβητήθηκε με τον πρόσφατο νόμο στην Ελλάδα. Το αν τα μέλη των άλλων ομάδων του Πανεπιστημίου είναι υπέρ ή κατά του τρόπου συμμετοχής που οι φοιτητές και οι φοιτήτριες επιλέγουν, δεν έχει καμιά απολύτως σημασία. Το φοιτητικό κίνημα κληρονόμησε αυτό το δικαίωμα από την προηγούμενη γενιά για να το κατέχει και να το διαχειρίζεται χωρίς όρους και χωρίς κηδεμόνες. Συνεπώς, η κληρονομιά αυτή δεν τελεί υπό την αίρεση κανενός -ούτε φυσικά αυτών που, με ισχυρές πλάτες, εμφανίζονται ως «εκτελεστές» της διαθήκης.

23 Μαΐου 2008